

Sygn. akt IX Ka 1593/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Klocek

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku

sprawy M. P.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 26 sierpnia 2013 roku sygn. akt II K 385/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 1593/13

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Busku – Zdroju oskarżył M. P. o to, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w miejscowości C., województwo (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. (...) o nr rej. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju z dnia 11 czerwca 2012 roku, sygnatura akt II K 279 /12 za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju oskarżonego M. P. uznał za winnego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 4 kk i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat.

Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w punkcie II środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 czerwca 2013 roku.

Na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie pięćset złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa sto pięćdziesiąt złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju z dnia 26 sierpnia 2013 roku w sprawie II K 385/13 wniósł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego M. P..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco surowość kary wyrażającą się wymierzeniem oskarżonemu M. P. bezwzględnej kary trzech miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający warunkowe zawieszenie jej wykonania oraz poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk obrońca oskarżonego wniósł aby Sąd Odwoławczy korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł w części dotyczącej orzeczenia o karze odmiennie co do istoty sprawy i warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres próby stosownie do art. 70 § 1 pkt 1 kk oddając oskarżonego pod dozór kuratora oraz orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie i ostatecznie jawiła się jako oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należało zauważyć, że Sąd I Instancji zebrał i przeprowadził wszystkie istotne dowody w sprawie, niezbędne dla wszechstronnego wyjaśnienia wszelkich okoliczności zaistniałego zdarzenia. Przedmiotowe dowody poddał gruntownej analizie, której sposób przedstawił w spełniającym ustawowe wymogi uzasadnieniu. Także w sposób wystarczający Sąd Rejonowy odniósł się do kwestii podstawy prawnej zapadłego orzeczenia oraz tych dotyczących wymiaru kary i środków karnych. W związku z tym nie sposób uznać, że wymierzona oskarżonemu kara trzech miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna do stopnia zawinienia M. P. i społecznej szkodliwości jego czynu.

O rażącej niewspółmierności sankcji (art. 438 pkt 4 kpk) można mówić tylko wówczas gdy suma zastosowanej kary zasadniczej i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie wspomnianej winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do osoby skazanej. Nadto kara niewspółmierna to taka, która nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (por. wyr. SN z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie OSN w SK 2009, nr 1 poz. 1255).

W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania Sąd Rejonowy miał na uwadze wszystkie powyżej opisane elementy.

Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje w tym zakresie zapatrywania Sądu I Instancji w związku z czym nie ma potrzeby na nowo przytaczać okoliczności przesądzających o wymiarze względem oskarżonego kary trzech miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślenia jedynie wymaga słuszne stanowisko Sądu Rejonowego, że wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 kk można warunkowo zawiesić wykonanie kary tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, które po stronie M. P. nie zaistniały.

Opisana w apelacji sytuacja osobista i materialna M. P. jest typowa i nie może ona wpływać na rodzaj kary. Argumenty podniesione w tej apelacji stanowić mogą co najwyżej okoliczności przy realizacji tej kary w fazie postępowania wykonawczego. Z pewnością zaś nie stanowią one okoliczności, które należy brać pod uwagę rozważając warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Także kwestia przyznania się do winy, w konkretnym przypadku nie jest żadną istotną okolicznością zważywszy na fakt, że oskarżony został ujęty na gorącym uczynku przestępstwa.

Najistotniejsze w sprawie było to, że oskarżony był już wcześniej karany i nie wyciągnął żadnych wniosków, powracając na drogę przestępstwa. Trudno zatem w takiej sytuacji stawiać na przyszłość względem M. P. pozytywną prognozę, że mimo orzeczenia kary o charakterze wolnościowym oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Zważywszy na fakt, że M. P. zrealizował kolejne przestępstwo w ciągu roku w stosunku do poprzedniego czynu należało uznać, że oskarżony jest osobą niepoprawną w związku z czym kara o charakterze bezwzględny winna uświadomić sprawcy, że czyn przestępczy spotyka się ze stanowczą sankcją, a jednocześnie rodzaj i rozmiar kary chronić będzie czasowo społeczeństwo przed M. P. jako osobą która niedojrzała do roli odpowiedzialnego kierowcy pojazdu.

Ta ostatnia argumentacja odnosi się również do zasadności środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Trudno bowiem uznać, że środek ten swoim rozmiarem czasowym jest niewspółmierny jeśli weźmie się pod uwagę, że mieści się on w dolnych ustawowych granicach tego wymiaru zaś oskarżony będący wysoko nietrzeźwym poruszał się po terenie zamieszkałym, w którym możliwość zetknięcia się z innymi uczestnikami ruchu była bardzo duża. W tym kontekście oskarżony nie może skutecznie zastawiać się potrzebami dowożenia członków rodziny w różne miejsca a zwłaszcza na leczenie czy rehabilitację.

Podkreślenia raz jeszcze wymaga to, iż oskarżony był już wcześniej karany a poprzednie orzeczenie dawało M. P. możliwości normalnego funkcjonowania w życiu rodzinnym i społecznym w związku z czym kolejne skazanie z bardziej rygorystyczną karą i środkami karnymi jest absolutnie oczywiste i nie może być uznawane za niesprawiedliwe.

Zupełnie niezrozumiałe jest oczekiwanie oskarżonego by realizacja kolejnych przestępstw nie różniła się w zakresie restrykcji karnych od sankcji wymierzonych przy pierwszym popełnieniu przestępstwa.

Uznając, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie a zapadłe orzeczenie jest prawidłowe Sąd Odwoławczy, kierując się treścią art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok traktując wywiedzioną na rzecz oskarżonego apelację za oczywiście bezzasadną, bowiem zarzut postawiony wyrokowi nie potwierdził się zaś orzeczenie nie było dotknięte uchybieniami określonymi w art. 439 kpk i art. 440 kpk.

Nienajlepsza sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała zwolnienie go z kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze zgodnie z art. 626 § 1 kpk , art. 634 kpk i art. 17. 1) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Dz. U nr 49 poz. 223 z 1983 roku.

SSO Jan Klocek